

“Una paraplegia no és cap impediment per tenir una vida totalment normalitzada i fer qualsevol cosa”

igual que la van córrer 5.000 persones. Tinc la meua formació acadèmica, la meua feina, surto a les nits com tothom. Adaptar és trobar solucions tècniques a unes dificultats. Avui en dia hi ha unes cadires d'atletisme molt precises que tenen una tecnologia tant o més precisa que qualsevol sabatilla puntera, igual passa amb el tennis, el bàsquet o amb la conducció d'un vehicle. El meu vehicle és com qualsevol altre: l'única diferència és que té els comandaments del gas i del fre en el volant. Faig tantes o més coses ara com abans de l'accident. Una paraplegia no és cap impediment per tenir una vida totalment normalitzada i fer qualsevol cosa.

A banda de la Mitja participes habitualment en moltes curses a l'any. Tu et queixes del preu del material i dels desplaçaments.

Per preparar curses de fons has de fer un entrenament de 20, 40 o 50 quilòmetres o més cada dia. Una cadira de rodes que cada dia faci 50 quilòmetres, un dia i un altre, et pot durar 6 mesos o un any però quan ja té un any aquella cadira s'ha de canviar i val 6.000 euros. Són de materials molt específics perquè estan fets a la mida de cada persona. L'atletisme és, a més, un esport minoritari, som una minoria dins d'una altra minoria. El mercat és molt menys ampli i la gent que fa aquesta tecnologia l'ha d'amortitzar, a part del fet que hi ha una jerarquització no gaire ètica: la fàbrica ho distribueix en el distribuïdor del país i aquest, com que és un material ortopèdic, ha de passar per una ortopèdia, i a mesura que van passant intermediaris es va encarint el producte. A més no només és la cadira: són el tubulars, cada un dels quals val de 36 a 60 euros, els guants, el casc. En una cursa, si en el quilòmetre 5 o 10 punxes una roda, aquella cursa ja t'ha costat 60 euros.

Deu ser difícil trobar patrocinadors.

És molt difícil. Hem tingut diversos patrocinadors però és molt dur, trucar porta per porta i més en un esport minoritari com el nostre que molta gent no et coneix i no sap que podem córrer maratons i que podem viatjar a tot el món i que molta gent de fora d'Espanya s'hi dedica professionalment. O és algú que té un amic que té una empresa, que et coneix i pot estar més sensibilitzat o a vegades arribem a alguns acords amb les empreses que fan els tubulars o els guants.

Has participat en el programa d'esport adaptat que ha impulsat l'Ajuntament per donar a conèixer les possibilitats de practicar esport als discapacitats físics. Com valoreu la iniciativa?

Em sembla una iniciativa estupenda, de treure's el barret. L'Ajuntament de Granollers va promoure l'esport adaptat, va demanar la implicació dels diferents clubs, va analitzar com estaven les barreres arquitectòniques, però es van fer els cursos per a formació dels tècnics i, per una raó o altra, no hi va venir ningú dels clubs de Granollers. Potser era un pla massa ambiciós perquè es volia fer en totes les disciplines. Potser caldria haver començat més a poc a poc. No sé perquè no ha quallat gaire, tampoc s'hi ha apuntat la gent que s'esperava quan discapacitats n'hi ha a palades i que vulguin fer esport també.

Quan vas per Granollers quins entrebancs et trobes?

Granollers en general està bastant bé pel que fa a barreres arquitectòniques. El que em trobo bastant és l'incivisme de la gent, per exemple quan aparquen davant de les rampes de les voreres o bé quan no respecten els aparcaments per a minusvàlids. Això no és només de Granollers, és una actitud bastant generalitzada.

Has corregut fa temps la marató de Nova York. Tanmateix la teua cursa favorita és la d'Oita al Japó. Per què?

És la cursa de fons més important de cadira de rodes que hi ha a tot el món, quant al nombre i la categoria dels participants, pel tracte que tenen amb els atletes. Aquesta cursa guarda quatre places per a les quatre millors marques de cada país i es fan càrrec de totes les despeses. Va haver-hi uns anys que estava entre aquestes quatre marques i hi vaig anar. Hi he estat set vegades. Ara no puc entrenar tant com abans i també s'ha de deixar pujar la gent que ve nova.

En el món de la discapacitat l'esport és molt important. A l'Institut Guttmann es fa molta èmfasi en això primer per l'estat mental, t'ajuda a desenvolupar-te com a persona, a superar les dificultats i a posar-te reptes. Físicament també és molt important perquè el cos humà no està fet per anar en cadira de rodes. Si fas un esport estàs potenciant la part del teu cos que et queda útil: els braços, les espatlles, el pit i et permet millorar el sistema vascular i respiratori i a potenciar els braços per desenvolupar-te en la vida quotidiana. Ara no estic al nivell competitiu de quatre anys enrere però no deixaré mai l'esport.

